

‘Kijk, water! Waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden?’

In het boek ‘Handelingen der apostelen’ (het vervolg op het Evangelie naar Lukas) lezen we telkens, dat mensen tot geloof komen en gedoopt worden.

Allereerst op de Pinksterdag (slot Handelingen 2): De Heilige Geest werkt zo krachtig door de prediking van Petrus dat veel hoorders diep getroffen zijn. Ze vragen aan de apostelen: *‘Wat moeten we doen, broeders?’* Petrus antwoordde: *‘Kom tot inkeer en laat u allen dopen in de naam van Jezus Christus om vergeving te krijgen voor uw zonden. Dan zal de heilige Geest u geschonken worden, want voor u geldt deze belofte, evenals voor uw kinderen en voor allen die ver weg zijn en die de Heer, onze God, tot zich zal roepen.’* En met nog veel meer woorden legde hij getuigenis af, waarbij hij een dringend beroep op zijn toehoorders deed met de woorden: *‘Laat u redden uit deze verdorven generatie!’* Degenen die zijn woorden aanvaardden, lieten zich dopen; op die dag breidde het aantal leerlingen zich uit met ongeveer drieduizend(!)

Door de Doop worden mensen toegevoegd aan de Gemeente van Christus'. De Doop maakt deel uit van het zogeheten 'Zendingsbevel': *‘Maak alle volken tot discipelen van Mij, doop hen in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en leer hen onderhouden alles wat Ik jullie bevolen heb.’*

Aan de Doop gaat hooguit een eenvoudige belijdenis vooraf. Het mag duidelijk zijn, dat degenen die gedoopt worden nog niet veel kennis hebben. Blijkens de Bijbelse gang van zaken betekent gedoopt worden / belijdenis doen beslist niet dat je een bepaald niveau bereikt hebt, je staat nog helemaal aan het begin. Nieuwe gelovigen krijgen in de Bijbel niet eerst jarenlang catechisatie. In de loop van de kerkgeschiedenis werden steeds meer eisen vooraf gesteld, aan leeftijd en aan kennis van de geloofsleer. Een van de meest opmerkelijke voorbeelden uit de Bijbel is die dienaar van de koningin van Ethiopië in Handelingen 8: die is naar Jeruzalem gereisd om God te aanbidden. Iemand die niet bij het volk van God hoort, maar kennelijk wel naar de God van Israël op zoek is. Filippus gaat, door de Heilige Geest geleid, naar hem toe en verkondigt hem het Evangelie van Jezus Christus. Catechisatie van hooguit een paar uurtjes. Dan komen ze langs water en hij zegt: *‘Kijk, water! Waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden?’* Zo gezegd zo gedaan. Filippus is weer weg en de Ethiopische ambtenaar gaat alleen verder... Hij vervolgt zijn reis met vreugde.

Aan de ene kant doen we als kerken misschien te moeilijk, aan de andere kant zijn we misschien niet radicaal genoeg en niet duidelijk genoeg: God belooft een totaal nieuw leven, als we leven met Hem. Om dat aan te duiden, gebruikt de Bijbel termen als: ‘opnieuw geboren worden’; ‘afleggen van de oude mens en aandoen van de nieuwe mens’ ‘met Christus gestorven en opgestaan’ – dat klinkt allemaal erg ingrijpend. Toch ervaren vele gelovigen daar maar weinig van, van zo’n totaal nieuw leven. Hoe kan dat? Zijn we zo aan de verkondiging van het Evangelie gewend geraakt, dat het ons niet meer diep treft in ons hart maar we het ‘gewoon’ zijn gaan vinden?

Al is het in de traditionele kerken niet aan de orde van de dag, kan het ook vandaag bij ons zomaar voorkomen, dat iemand tot geloof komt en zich wil laten dopen... Hoe reageren wij dan?

Ds. Bas Urgert